

Върна се съ пюскюлчето въ гората, завари стареца подь едно дърво, глади бълата си брада, а единъ шурецъ му свири, кацналъ на калпака му.

Пое дѣдо Господь пюскюлчето и помилва по главата Ненча.

— Ти имашъ добро сърдце, — рече му той, — а си малъкъ, сиротинка. Дай си калпака!

Ненчо подложи калпакъ и бѣлобрадиятъ старецъ бръкна съ две шепи въ торбата си. Насипа му просо.

— Като се връщашъ, ще те посрещнатъ пакъ сивитѣ врабчета. Нахрани ги съ просото и си ги прибири въ кѣщи.

Ненчо му цѣлуна рѣка.

Затече се къмъ село.

Предъ моста го превариха врабчетата.

— Какво носишъ, бате, въ калпака?

— Просце.

— Просце ли? — нададоха викъ врабчетата. Отъ всички страни полетѣха къмъ него. Натрупаха се. Посивѣ земята предъ Ненча отъ пилета.

Тогава момчето загреба въ калпака и почна да сипе зърната върху тѣхъ. И стана чудо. Кое то врабче клѣвнѣше просено зърно, изведнѣжъ ставаше на овца. Всичкитѣ

сиви врабчета се преобърнаха на овце. Долетѣха и деветъ гарвани. Тѣ щомъ като закълваха отъ просото, обърнаха се на овни. Тогава ги подбра всичкитѣ Ненчо и ги откара въ майчината си кѣща.

И стана Ненчо най-голѣмия чобанинъ въ онуй тракийско село: двесте вакли овци имаше и деветъ виторози овена.

А. Каралийчевъ

